

Sygn. akt XXV C 1443/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Monika Włodarczyk

Protokolant: st. sekretarz sąd. Monika Rakoczy-Ordanik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 listopada 2016 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. S. i E. W.

o zapłatę

I. utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 04 marca 2016 r. sygn. akt XXV Nc 147/16;

II. zasądza od M. S. i E. W. solidarnie na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1 817,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt XXV C 1443/16

UZASADNIENIA

Pozwem z dnia 1 marca 2016 roku (data prezentaty k.2) (...) S. A.

w W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla, że M. S. i E. W. mają zapłacić solidarnie na jej rzecz kwotę 158.562,70 zł wraz z odsetkami z tytułu opóźnienia, w wysokości ustawowej, za okres od dnia 24 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Spółka wskazała, że jest remitentem weksla własnego M. S. poręczonego przez E. W., opatrzonego datą wystawienia - 24 czerwca 2008 roku, w W., z datą płatności w dniu 23 lipca 2013 roku i miejscem płatności w W., z klauzulą „bez protestu”, na kwotę 191.363,70 zł.

Powódka podniosła również, że należność wynikająca z weksla w części objętej pozwem nie została uiszczona przez pozwanych pomimo wezwania do zapłaty (pozew k. 3-3v)

W dniu 4 marca 2016 roku Sąd Okręgowy w Warszawie, w XXV Wydziale Cywilnym, w sprawie o sygnaturze akt XXV Nc 147/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla, uwzględniając w całości żądanie pozwu i nakazując, aby pozwani zapłacili solidarnie na rzecz powoda kwotę 158.562,70 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości ustawowej, liczonymi od dnia 24 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 7.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 5.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie 14 dni od otrzymania nakazu zapłaty albo wnieśli w tymże terminie zarzuty. (nakaz zapłaty k. 15)

W dniu 12 maja 2016 roku (data nadania w UP k. 41) pozwani skutecznie wnieśli zarzuty od powyższego nakazu, zaskarżając go w całości i domagając się jego uchylecia i oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podnieśli, że powód w żaden sposób nie udowodnił swojego żądania, albowiem poza wekslem i zestawieniem zbiorczym wyliczenia wartości przedmiotu sporu z odwołaniem się do umowy i związanych z nią dokumentów, ostatecznie nie przedstawił żadnych dokumentów, z których wynikałaby żądana kwota. Wskazali, że pozwana M. S. miała zawartych z powodem kilka umów oraz, że przedłożony weksel nie ma związku ze wskazaną umową leasingu. Zakwestionowali również, że weksel wystawiony został do przedmiotowej umowy, a zatem powód winien swoje roszczenie udowodnić. (zarzuty od nakazu zapłaty k. 39-40)

Postanowieniem z dnia 19 września 2016 roku pozwani zostali zwolnieni od kosztów sądowych w części a mianowicie od opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty (postanowienie k. 80).

Wobec podniesionych zarzutów powód dodatkowo przedstawił stosunek umowny, z którego roszczenia zostały zabezpieczone wekslem in blanco wystawionym przez pozwaną i poręczonym przez E. W.. Wskazał również, iż kwota, na którą został wypełniony weksel odpowiada należnościom wynikającym z zawartej umowy leasingu, której przedmiotem była przyczepa kempingowa Hobby, ustalonym zgodnie z art. 7 § 3 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu. Powód przedstawił sposób w jaki wyliczył żadaną kwotę i jednocześnie wskazał, że pozwani nie podnieśli żadnego skutecznego zarzutu, pomimo, iż to na nich spoczywał obowiązek wykazania nieistnienia wierzytelności (pismo z dnia 13.10.2016 r. k. 87-90).

Po złożeniu dokumentów dotyczących stosunku podstawowego i określeniu pozwanym terminu na ustosunkowanie się do twierdzeń podniesionych w piśmie powoda z dnia 13 października 2016 roku i dokumentów dołączonych do w/w pisma w terminie 14 dni, pozwani nie zajęli żadnego stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. w okresie od 1998 roku do 2013 roku prowadziła działalność gospodarczą pod firmą Apteka (...) oraz (...). W ramach w/w działalności w dniu 24 czerwca 2008 roku zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej też jako Spółka, leasingodawca) umowę leasingu operacyjnego numer (...), na podstawie której w zamian za wynagrodzenie płatne w miesięcznych ratach, Spółka oddała powodce do używania i pobierania pożytków przyczepę kempingową Hobby 610UF prestige rok produkcji 2008.

Jako wartość przedmiotu leasingu strony wskazały kwotę 68 942,92 zł netto, do uiszczenia której zobowiązała się pozwana poprzez zapłatę wstępnej opłaty leasingowej w wysokości 6 894,29 zł, 59 okresowych opłat leasingowych w wysokości po 1 308,65 zł płatnych w terminie do 15 dnia okresu rozliczeniowego oraz kwoty równej wartości końcowej w wysokości 689,43 zł.

Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Umowy Leasingu (dalej też jako OWUL), których otrzymanie pozwana potwierdziła (d: kopia umowy leasingu k. 97-98, Ogólne Warunki Umowy Leasingu k. 99-103).

Tytułem zabezpieczenia należności wynikających z w/w umowy leasingu M. S. wręczyła Spółce weksel własny in blanco, który został poręczony przez E. S.. Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej podpisanej przez wystawcę weksla i poręczyciela (oboje pozwanych), finansujący uprawniony był do wypełnienia weksla własnego na kwotę stanowiącą równowartość wszystkich wymagalnych i niezapłaconych należności przysługujących leasingodawcy a wynikających z umowy leasingu oraz zobowiązań powstałych w wyniku wygaśnięcia umowy leasingu, odstąpienia od umowy lub jej wypowiedzenia, w szczególności należności z tytułu opłat leasingowych, odszkodowań, kar umownych lub zwrotu kosztów, łącznie

z należnymi odsetkami, na wypadek gdyby korzystający nie uregulował którejkolwiek z tych należności w dacie jej wymagalności, zarówno w okresie mocy wiążącej Umowy Leasingu, jak i po jej rozwiązaniu lub wygaśnięciu. Ponadto powód został upoważniony do opatrzenia weksla datą i miejscem jego wystawienia, datą i miejscem jego płatności oraz klauzulą „bez protestu” zgodnie

z własnym uznaniem, zawiadamiając o tym pozwanych listem poleconym lub posłańcem, wysłanym nie później niż na 7 dni przed terminem płatności. (d: kopia umowy leasingu k. 97-98, kopia deklaracji wekslowej k. 103)

Zgodnie z art. 7 § 3 ust. 2 OWUL, Finansujący mógł wypowiedzieć Umowę Leasingu ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli Korzystający (M. S.) pozostawał w zwłoce z zapłatą wstępnej opłaty leasingowej lub jednej okresowej opłaty leasingowej lub innych należności na łączną kwotę równą jednej okresowej opłacie leasingowej i pomimo wyznaczenia przez Finansującego na piśmie dodatkowego terminu siedmiu dni do zapłaty tych należności z odsetkami, ich nie uiścił.

Z chwilą wypowiedzenia umowy, Korzystający był zobowiązany niezwłocznie, nie później niż w terminie wyznaczonym przez Finansującego, zwrócić kompletny Przedmiot Leasingu na swój koszt i ryzyko w miejsce wskazane przez Finansującego na terenie Polski. W przypadku uchybienia w/w obowiązki Korzystający zobowiązany był do zapłaty na rzecz Finansującego karę umowną w wysokości 1/15 ostatniej zafakturowanej Okresowej Opłaty Leasingowej brutto za każdy dzień opóźnienia w zwrocie Przedmiotu Leasingu (d: art. 7 § 3 ust. 2 lit. a i ust. 4 OWUL k. 101).

Z chwilą zwrotu Przedmiotu Leasingu powód był uprawniony do dowolnego rozporządzenia nim, w tym do jego sprzedaży lub oddania do używania osobie trzeciej w oparciu m.in. o umowę leasingu jak również do zachowania go na własne potrzeby.

W przypadku, gdy po wypowiedzeniu umowy leasingu uzyskana przez Finansującego cena sprzedaży netto przedmiotu leasingu albo wartość rynkowa netto przedmiotu leasingu ustalona przy przekazaniu tego przedmiotu innemu korzystającemu lub wartość rynkowa netto przyjęta

w przypadku przejęcia na potrzeby własne, po potrąceniu kwoty netto kosztów poniesionych przez Finansującego w związku z odebraniem przedmiotu leasingu, jego wyceną, naprawą, usunięciem, oznaczeń Korzystającego, przechowaniem, konserwacją lub sprzedażą była niższa od kwoty zdyskontowanej, wówczas Korzystający był zobowiązany zapłacić Finansującemu różnicę, niezależnie od wszelkich innych wymagalnych wierzytelności głównych i ubocznych Finansującego wobec Korzystającego.

Zgodnie zaś z art. 7 § 3 ust. 7 OWUL, w przypadku gdy przedmiot leasingu w ciągu 60 dni od wypowiedzenia umowy, nie został odzyskany przez Finansującego lub nie został sprzedany albo przekazany do używania innemu korzystającemu, jak również nie został przejęty na potrzeby własne to niezależnie od przyczyn takiego stanu rzeczy, Finansujący był uprawniony do żądania od Korzystającego kwoty zdyskontowanej powiększonej o kwotę netto kosztów poniesionych przez finansującego, w związku z odebraniem przedmiotu leasingu, jego wyceną, naprawą, usunięciem oznaczeń Korzystającego, przechowaniem i konserwacją. Należności te winny być uiszczone przez Korzystającego w terminie 14 dni od otrzymania wezwania od finansującego.

Za Kwotę Zdyskontowaną, zgodnie z definicją zawartą w art. 1 ust. 4 OWUL strony uznały powstającą w przypadku wygaśnięcia lub wypowiedzenia umowy należność Finansującego, stanowiącą sumę zdyskontowanych wartości końcowej oraz okresowych opłat leasingowych netto, których termin płatności nie nastąpił do dnia wygaśnięcia lub wypowiedzenia umowy leasingu. Dla dyskontowania stosuje się formułę odsetek składanych dla okresów takich, jak ustalone w Umowie leasingu okresy dla wnoszenia (...) oraz stawkę Stopy Bazowej obowiązującą w ostatnim dniu roboczym miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym doszło do wygaśnięcia lub wypowiedzenia umowy leasingu, przy czym przyjęto, że w przypadku wypowiedzenia umowy stosuje się 0,7 Stopy Bazowej (d: kopia OWUL k. 99-101).

Wobec nie uiszczenia przez pozwaną M. S. należności z tytułu okresowej opłaty leasingowej wymagalnej na dzień 15 czerwca 2010 roku w wysokości 1 937,96 zł. oraz na dzień 15 lipca 2010 roku w wysokości 1 938,51 zł, powód pismem z dnia 26 lipca 2010 roku wezwała ją do uiszczenia w/w zaległych rat, wyznaczając dodatkowy siedmiodniowy termin do ich zapłaty, tj. do dnia 3 sierpnia 2010 roku. W wyznaczonym terminie pozwana nie uregulowała zaległych należności (d: kopia pisma z dnia 26.07.2010r. k. 104-105, potwierdzenie nadania przesyłki k. 106-107).

Po bezskutecznym upływie zakreślonego terminu, powód pismem z dnia 11 sierpnia 2010 roku wypowiedział pozwanej Umowę Leasingu nr (...) ze skutkiem natychmiastowym oraz wezwał ją do zwrotu przedmiotu leasingu w terminie

do dnia 18 sierpnia 2010 roku, wskazując adresy pod które pozwana powinna zwrócić przyczepę kempingową (d: oświadczenie o wypowiedzeniu umowy k. 108, dowód doręczenia wypowiedzenia M. S. i E. W. k. 109v).

W zakreślonym terminie pozwani nie zwrócili przedmiotu leasingu. (okoliczność bezsporna)

W dniu 4 lipca 2013 roku powód wezwał pozwanych do zapłaty na jego rzecz kwoty 191 363,70 zł w terminie do 22 lipca 2013 roku. Jednocześnie poinformował, że w przypadku nie uregulowania należności zostanie wypełniony w dniu 23 lipca 2013 roku weksel własny in blanco, wystawiony przez pozwaną, i opatrzony zostanie terminem płatności - 23 lipca 2013 roku i w tym dniu przedstawiony do zapłaty w miejscu jego płatności. Do wezwania powód dołączył rozliczenie Umowy Leasingu nr (...) wskazując, iż w/w kwotę stanowi wartość jednej opłaty leasingowej wymagalnej na dzień 15 lipca 2010 roku w wysokości 1938,51 zł, tj. 24 opłata okresowa, na którą powód wystawił fakturę VAT nr (...), naliczone odsetki określone na dzień 31 stycznia 2012 roku w wysokości 341,42 zł co łącznie stanowiło kwotę 2 289,93 zł, odszkodowanie umowne naliczone zgodnie z art. 7 § 3 ust. 6 OWUL stanowiące sumę Kwoty Zdyskontowanej czyli wartość opłat pozostałych do zapłaty na dzień wypowiedzenia umowy – tj. 35 opłat (od 25 do 59) i wartości wykupu – łącznie 49.307,74 zł netto zdyskontowanej stopą WIBOR z dnia 30 lipca 2010 roku w wysokości 3,60% co stanowiło kwotę 47.467,15 zł, koszty ubezpieczenia dodatkowego

w kwocie 5 781,69 zł i kwota odpowiadająca karze umownej obliczonej zgodnie z art. 7 § 3 ust. 4 OWUL za okres od 18 sierpnia 2010 roku – tj. od wyznaczonej daty zwrotu – do 4 lipca 2013 roku – daty dokonania rozliczenia umowy leasingu, tj. za 1051 dni opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu – 1051 dni x (1.938,51 zł – ostatnia opłata brutto x 1/15) co stanowiło kwotę 135.824,93 zł (d: wezwanie do wykupu weksla k. 11, potwierdzenie nadania k. 13-14, rozliczenie umowy leasingu k. 12, rozliczenie umowy leasingu z 11.10.2016 r. k. 111, harmonogram opłat leasingowych – Kwota Zdyskontowana k. 112, wezwanie do zapłaty z 26.07.2010 r. k. 104-105).

Do zwrotu przyczepy kempingowej Hobby 2, bez wyposażenia z oznakami użytkowania, zabrudzonej z zewnątrz, doszło dopiero w dniu 17 lipca 2014 roku (d: protokół zwrotu przedmiotu leasingu k. 110).

Po zwrocie przedmiotu leasingu powód podjął czynności celem jej sprzedaży. W dniu 21 sierpnia 2014 roku powód sprzedał przyczepę kempingową Hobby prestige za kwotę 32.801,00 zł netto (d: faktura vat nr (...) k. 113, ekspertyza techniczna k. 114-147)

Wobec rozdysponowania przedmiotem leasingu powód pomniejszył kwotę wynikającą z rozliczenia umowy nr (...) dokonanego na dzień 4 lipca 2013 roku o kwotę netto uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu, tj. o kwotę 32.801,00 zł, określając ostatecznie wysokość należności wynikającej z w/w umowy na 158.562,70 zł. (d: rozliczenie umowy leasingu k. 111).

Pozwani pomimo wezwania nie wykupili weksla. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dokumenty spełniające wygania z art. 245 k.p.c., tj. dla uznania ich za dokumenty prywatne, których autentyczność nie była przez strony kwestionowana. Również Sąd nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności. Zaznaczyć przede wszystkim należy, iż powód składając deklarację wekslową wystawioną w dniu 24 czerwca 2008 roku do umowy leasingu nr (...) wykazał, iż weksel in blanco wystawiony

z tą samą datą co data zawarcia umowy oraz data podpisania deklaracji wekslowej, który został uzupełniony przez powoda na kwotę należności oraz poprzez wskazanie daty i miejsca płatności, zabezpieczał należności wynikające z w/w umowy. Nie ulega również wątpliwości, iż złożone dokumenty, umożliwiały ustalenie nie tylko treści stosunku umownego, którym powód i pozwana byli związani, czemu również pozwani nie zaprzeczali, ale przed wszystkim okoliczności nie wywiązania się przez M. S. z przyjętych na siebie obowiązków, co musiało skutkować powstaniem należności objętych kwotą wekslową.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Mając na uwadze całość materiału dowodowego, w oparciu o który należało uznać, iż podniesione przez pozwanych zarzuty nie doprowadziły do skutecznego zakwestionowania prawidłowości wypełnienia weksla, zaskarżony nakaz zapłaty z dnia 4 marca 2016 roku, sygnatura akt XXV Nc 147/16, należało utrzymać w całości w mocy.

Przedmiotem niniejszego postępowania było roszczenie opiewające na kwotę 158.562,70 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości ustawowej liczonymi od dnia 24 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, które powód oparł na wekslu własnym wystawionym przez M. S., poręczonym przez E. W., opatrzonym datą wystawienia na dzień 24 czerwca 2008 roku w W., uzupełnionym przez powoda o: - datę płatności określoną na dzień 23 lipca 2013 roku i miejsce płatności – W., - klauzulę „bez protestu”, i kwotę 191.363,70 zł stanowiącą wartość rozliczenia umowy leasingu na dzień 4 lipca 2013 roku. Pomimo wezwania pozwanej zobowiązanej z weksla i pozwanego jako poręczyciela, do jego wykupienia, do dnia wniesienia pozwu żądanie to nie zostało spełnione. W tym miejscu zaznaczyć od razu należy, iż pozwani pomimo zgłoszenia zarzutu nieudowodnienia roszczenia, nie wskazali żadnych okoliczności, które podważyłyby uprawnienie powoda do wypełnienia weksla na kwotę wekslową jak również w/w zarzut nawet nie doprecyzowali (k .40).

W tym miejscu wskazać także należy, że wystawcą weksla in blanco była pozwana M. S. (k. 3- oryginał zabezpieczony), poręczycielem zaś E. W. (k. 3 verte). Zgodnie z art. 30 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936 r. Nr 37, poz. 282) zapłatę weksla można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Zgodnie z treścią poręczenia umieszczonego na odwrocie (aval in recto – k. 3 verte) weksla in blanco pozwany poręczył zapłatę sumy wekslowej a jego zobowiązanie zgodnie z powołanym art. 30 prawa wekslowego miało charakter solidarny.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936 r. Nr 37, poz. 282) jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Jednocześnie art. 10 powyższej ustawy nie podważa abstrakcyjnego charakteru zobowiązania wekslowego, jednak osłabia odpowiedzialność dłużnika wekslowego przez umożliwienie mu odwołania się do stosunku podstawowego łączącego wystawcę weksla i remitenta. Pozwany będący wystawcą weksla in blanco może bez żadnych ograniczeń podnosić zarzuty uzupełnienia weksla niezgodnie

z porozumieniem wobec takiego powoda, który jest bezpośrednim odbiorcą weksla in blanco (zob. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 28.04.2016 r., V CSK 519/15, Legalis nr 1445625). Zauważyć również należy, że warunkiem odpowiedzialności wystawcy weksla jest zaistnienie zdarzenia uprawniającego do wypełnienia weksla in blanco. Weksel nie może być bowiem uzupełniony, gdy nie zająd określone w deklaracji okoliczności uzasadniające jego uzupełnienie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie - I Wydział Cywilny z dnia 14.11.2014 r., I ACa 492/14, Legalis nr 1219102). W świetle art. 10 ustawy Prawo wekslowe wystawca weksla nie może powoływać się na to, iż weksel został wypełniony w sposób sprzeczny z zawartym porozumieniem, wobec osoby trzeciej, która nabyła weksel już po jego wypełnieniu, nie znając treści porozumienia. Inaczej natomiast wygląda sytuacja w przypadku osoby, która otrzymała weksel bezpośrednio od wystawcy weksla i uzupełniła go, albo nabyła weksel in blanco niewypełniony. Wobec takiej osoby wystawca może bowiem skutecznie podnosić zarzut wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1931 r., sygn. akt I C 606/31, OSP z 1932, nr 1 poz. 445; M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo wekslowe i czekowe, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 1998 rok, str. 77).

Mając zatem na uwadze ustalone okoliczności a mianowicie fakt, iż (...) S.A. otrzymał weksel in blanco bezpośrednio od M. S., będącej wystawcą weksla, a następnie w oparciu o deklarację wekslową podpisaną przez pozwanych, uzupełnił go, żądając zapłaty kwoty w nim wskazanej, uznać należało, że pozwany przysługiwały zarówno zarzuty dotyczące wypełnienia weksla w sposób niezgodny z deklaracją wekslową, jak i zarzuty dotyczące stosunku podstawowego.

Natomiast zgodnie z treścią załączonej do weksla in blanco deklaracji wekslowej, finansujący jest upoważniony wypełnić go do kwoty stanowiącej równowartość wszystkich wymagalnych, lecz niezapłaconych należności przysługujących finansującemu, a wynikających

z umowy leasingu, oraz zobowiązań powstałych w wyniku wygaśnięcia umowy leasingu, odstąpienia od umowy leasingu przez finansującego lub jej wypowiedzenia (w szczególności należności z tytułu opłat leasingowych, odszkodowań, kar umownych lub zwrotu kosztów), łącznie z należnymi odsetkami, na wypadek, gdyby korzystający nie uregulował którejkolwiek z tych należności w dacie jej wymagalności, zarówno w okresie mocy wiążącej umowy leasingu, jak i po jej rozwiązaniu lub wygaśnięciu (deklaracja wekslowa – k. 103). Tym samym w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie sporu sprowadzało się do oceny, czy istniały, w oparciu o umowę leasingu, podstawy do wypełnienia weksla in blanco na dochodzoną pozwem kwotę.

Strona powodowa, z uwagi na zarzut pozwanych dotyczący nieprzedstawienia wyliczenia kwoty wekslowej miała obowiązek wykazać wartość poszczególnych należności wynikających

z przepisów kodeksu cywilnego i umowy łączącej strony. W ocenie Sądu przedstawione przez powódkę w odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty rozliczenie jest prawidłowe i zgodne z przepisami kodeksu cywilnego oraz OWUL. Innymi słowy Spółka wykazała, że wysokość nieuregulowanych zobowiązań wystawcy weksla (pозwanej) wobec powoda pokrywa się w istocie z kwotą wpisaną na wekslu.

Podkreślić w tym miejscu należy, co legło również u podstaw ustaleń faktycznych wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, że w sprawie bezspornym była okoliczność zawarcia przez strony umowy leasingu nr (...) w dniu 24 czerwca 2008 roku oraz jej rozwiązanie na skutek wypowiedzenia z dniem 11 sierpnia 2010 roku doręczonego pozwany odpowiednio w dniach 13 sierpnia 2010 roku i 27 sierpnia 2010 roku, w związku z zaległościami w płatności dwóch rat leasingowych. Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową wynikało również wprost, że przedmiot umowy leasingu powinien zostać zwrócony do dnia 18 sierpnia 2010 roku (k. 108).

Przepis art. 709¹ k.c. stanowi, że przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się,

w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania

i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Na podstawie zawartej umowy Leasingodawca oddał pozwany do używania i pobierania pożytków przyczepę kempingową Hobby, natomiast pozwana zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia finansowego zgodnie z harmonogramem pieniężnym. Wskutek niepłacenia rat leasingu, tj. niewywiązania się z podstawowego obowiązku nałożonego na leasingobiorcę, umowa pomiędzy stronami została rozwiązana na skutek wypowiedzenia złożonego przez powoda w dniu 11 sierpnia 2010 r.

Zgodnie natomiast z art. 709¹⁵ k.c. w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego przewidziana w art. 709¹⁵ k.c. zapłata finansującemu przez korzystającego wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, ma na celu przywrócenie takiego stanu, w jakim finansujący znajdowałby się, gdyby korzystający należycie wykonał umowę leasingu i nie dał powodu do jej przedwczesnego zakończenia. Pełni ona zatem funkcję odszkodowania za szkodę poniesioną przez finansującego wskutek naruszenia przez korzystającego umowy leasingu z powodów, za które on odpowiada. Ze względu na to, że pełna kwota ustalonych w umowie, a niezapłaconych rat mogłaby przewyższać szkodę powstałą w majątku finansującego, a więc przekraczać przewidziane w art. 361 § 2 k.c. granice dopuszczalnej wysokości odszkodowania,

w art. 709¹⁵ k.c. przewidziano pomniejszenie kwoty umówionych a niezapłaconych rat o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek zapłaty rat przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu (wyrok Sądu Najwyższego -

Izba Cywilna z dnia 13.01.2012 r., I CSK 176/11, Legalis 480462). W tym miejscu wymaga podkreślenia okoliczność, iż na gruncie obowiązującej ustawy

z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936, Nr 37, poz. 282 ze zm.) zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, co oznacza między innymi, że samo podpisanie weksła rodzi zobowiązanie wystawcy (a także akceptanta, indosantów i poręczycieli), bez względu na przyczynę jego wystawienia i już samo umieszczenie podpisu na wekslu stanowi wyłączną przyczynę i podstawę zobowiązania wekslowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego powód miał możliwość oraz prawną i umowną podstawę do naliczenia i w efekcie wypełnienia weksła in blanco na kwoty równe obliczonej karze umownej oraz innym zobowiązaniom wynikającym z umowy leasingu szczegółowo wskazanym

w rozliczeniu tej umowy załączonym zarówno do wezwania do wykupu weksła jak również sporządzonym na potrzeby niniejszego postępowania w dniu 11 października 2016 roku.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyżej poczynione ustalenia i rozważania uznał, że strona powodowa mogła domagać się w niniejszej sprawie i na którą de facto zasadnie mogła wypełnić weksel, całości dochodzonej pozwem kwoty w wysokości 158.562,70 zł. Uprawnienie takie wynikało wprost z umowy leasingu oraz z deklaracji wekslowej, podpisanych i zaakceptowanych przez pozwaną bez zastrzeżeń.

Mając na względzie podniesiony przez pozwanych zarzut nieudowodnienia roszczenia, Sąd Okręgowy dokonał jednocześnie następującej kalkulacji powyższej kwoty, na którą składały się poszczególne sumy:

1. zaległości z tytułu faktury VAT oraz noty obciążeniowej (1.938,51 zł i 351,42 zł),
2. należność określona mianem odszkodowania umownego, ustalona w oparciu o art. 7 § 3 ust. 6 OWUL, na dzień wymagalności, tj. 23 lipca 2013 roku (suma zdyskontowana – 47.467,15 zł powiększona o koszt ubezpieczenia GAP – 1.350,36 zł i koszt ubezpieczenia dodatkowego Ochrona Prawna – 4.431,33 zł, łącznie 53.248,84 zł),
3. kara umowa z tytułu niezwrócenia przedmiotu leasingu, naliczona przy zastosowaniu art. 7 § 3 ust. 4 OWUL, za okres od dnia 18 sierpnia 2010 roku (kiedy to przedmiot leasingu winien być zwrócony) do dnia 4 lipca 2013 roku (data dokonania rozliczenia umowy leasingu) – czyli za okres 1051 dni opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu. Do obliczenia wysokości kary umownej przyjęto wartość ostatniej wystawionej faktury VAT z tytułu Okresowej Opłaty Leasingowej o numerze (...) opiewającej na kwotę 1 938,51 zł brutto. Z uwagi na powyższe wysokość kary umownej wyniosła 135.824,93 zł (1051 dni * (1.938,51 zł * 1/15)).

Suma wierzytelności z tytułu umowy leasingu w dniu wezwania do wykupu weksła, tj. na dzień, na który pozwana nie zwróciła jeszcze przedmiotu leasingu, opiewała na kwotę 191.363,70 zł. Z uwagi na dokonanie przez pozwanych zwrotu przyczepy kempingowej i rozporządzenie nią przez Finansującego przez jej sprzedaż, kwota uzyskana z w/w transakcji w wysokości 32.801,00 zł netto (faktura VAT (...)) pomniejszyła zgodnie z art. 7 § 3 ust. 6 OWUL należność wynikającą z rozliczenia umowy dokonanej na dzień 4 lipca 2013 roku. Tym samym do zapłaty przez pozwanych pozostała kwota 158.562,70 zł i kwota ta była dochodzona w niniejszym postępowaniu. W konsekwencji, w świetle przedstawienia przez stronę powodową podstawy faktycznej i prawnej roszczenia oraz jej wyliczenie i wskazanie konkretnych kwot, to na pozwanych spoczywał ciężar dowodu podważenia zasadności żądania, któremu to dowodowi pozwani nie podoleli. Podkreślić bowiem należy, iż w samych zarzutach od nakazu zapłaty, pomimo, że tak jak strona powodowa, tak i pozwana dysponowała umową leasingu oraz OWUL, podnieśli jedynie ogólnie sformułowany zarzut, który odnosił się do stosunku podstawowego. Ponadto po złożeniu dokumentów pozwalających już na powzięcie przez pozwanych wiedzy o sposobie wyliczenia należności oraz tytułach stanowiących podstawę ich ustalenia, pozwani nie zajęli żadnego stanowiska, co należało uznać, iż nie kwestionują sposobu wyliczenia i dokumentów stanowiących podstawę ich określenia. Dodać także wypada, że również na rozprawie pozwani nie zajęli w tym zakresie stanowiska (k. 155). Pozwani pozostali zatem bierni i nie podjęli kroków, by obalić twierdzenia powoda. Przypomnieć przy tym należy, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem (wyrok SN z dnia 4.01.1936 r., sygn. akt III C 507/34 OSP z 1936r. nr 1 poz. 314, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29.07.2016 r. sygn. akt I ACa 126/16 niepubl.) w procesie

wekslowym dowód przeciwny – dowód nieistnienia wierzytelności – zostaje przerzucony na dłużnika, a to w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, która powstała na skutek wystawienia i wydania weksła. Zatem to pozwani, jako dłużnicy wekslowi winni wykazać podniesiony przez siebie zarzut, czemu w przedmiotowej sprawie nie sprościli, a zatem powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Rozstrzygnięcie w części dotyczącej odsetek ustawowych, w tym odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd oparł o treść art. 481 k.c. Wskazać należy, iż powód wezwał pozwanych do wykupu weksła pismem z dnia 4 lipca 2013 roku, w którym wskazał, iż oczekuje na dokonanie płatności do dnia 23 lipca 2013 roku, jak również, że w przypadku jej nie dokonania, taką datą jako datą płatności zostanie uzupełniony weksel. Przedmiotowe wezwanie zostało nadane do pozwanych na adres podany w deklaracji wekslowej, w dniu 8 lipca 2013 roku przesyłką kurierską z gwarancją doręczenia w dniu 9 lipca 2013 roku. Z uwagi na powyższe bezsporne jest, iż z dniem 24 lipca 2013 roku pozwani wobec nie rozliczenia się z umowy, popadli w opóźnienie w spełnieniu zobowiązania.

W tym miejscu już tylko zaznaczyć należy, iż pozwani nie podnosili zarzutów dotyczących samego weksła, co w ocenie Sądu należy uznać, za przyznanie przez pozwanych, iż przedstawiony im dokument odpowiada wymaganiom jakie stawia art. 101 prawa wekslowego.

W myśl art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy Sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Mając zatem na względzie, że pozwani nie podnieśli skutecznych zarzutów przeciwko wierzycielowi wekslowemu, wydany przez Sąd Okręgowy w dniu 4 marca 2016 roku, w sprawie o sygnaturze akt XXV Nc 147/16, nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany na podstawie złożonego weksła, wystawionego zgodnie z deklaracją wekslową i postanowieniami art. 7 § 3 OWUL, należało utrzymać w mocy, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, tj. art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 105 § 2 k.p.c. Pozwani, jako przegrywający sprawę w całości, zobowiązani byli zwrócić stronie powodowej całość poniesionych przez nią kosztów procesu, przy czym zobowiązanie to, ze względu na charakter roszczenia głównego, było solidarne.

Z uwagi na powyższe Sąd:

- w nakazie zapłaty zasądził solidarnie od pozwanych kwotę 7 400 zł, która odpowiadała wartości opłaty od pozwu uiszczonej w wysokości 1 983 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł. i wynagrodzeniu pełnomocnika w wysokości 5 400 zł określonego jako 75% z kwoty 7 200 zł, tj. zgodnie z § 3 w zw. z § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) w z. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1667);

- w pkt. 2 wyroku zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 1 817,00 zł odpowiadającą wyłącznie kwocie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (drugi pełn. ustanowiony w sprawie) oraz wynagrodzeniu pełnomocnika w kwocie 1 800 zł co stanowiło 25% z kwoty 7 200 zł obliczonej na podstawie § 3 w zw. z § 2 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (D. U. z 2015 r. poz. 1804) w związku z §2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (D.U. z 2016 r. poz. 1667).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.